

Trutnovinky

Poslední závod

příběh Hanče, Vrbaty a Ratha

**S NÁMI BUDETE LEPŠÍ A MY BUDEME LEPŠÍ S VÁMI
PŘIDEJTE SE K NAŠEMU TEAMU**

SMARTER, FASTER, BETTER

**DO NAŠEHO TEAMU
hledáme kolegy na pozice:**

SKLADNÍK PŘÍJMU A EXPEDICE

NÁSTROJAŘ

INŽENÝR KVALITY

TECHNIK SPRÁVY BUDOV

**STÁŽE PRO STUDENTY VŠ
(KVALITA, CONTROLLING, ENGINEERING)**

**Chcete pracovat pro silnou
nadnárodní společnost?**

**Láká Vás 13. plat a motivující
finanční ohodnocení?**

Plánujete dovolenou a 20 dnů Vám nestačí?

**Rádi byste odměnili sebe
nebo svoji rodinu zajímavými benefity?**

ANO

**Odpověděli jste
pak nás kontaktujte:**

Tel.: 499 909 609 | 499 909 600

www.te.jobs.cz, job.trutnov@te.com

Editorial

Poslední závod na dálku

MICHAL BOGÁŇ / šéfredaktor

Před třinácti lety Trutnovinky zavítaly na natáčení filmu v Krkonoších. Kolega Pavel Cajthaml a fotograf Miloš Šálek přihlíželi pokračování legendární komedie s Cabadajem, Máchou a Převrátilem. Sněžky a machři po 25 letech se natáčeli na chatě Severka v Peci pod Sněžkou. Letos v zimě vzniká v nejvyšších českých horách lyžařské drama Poslední závod, inspirované příběhem Hanče a Vrbaty, což nás přivedlo na myšlenku, že bychom si návštěvu mezi filmaři mohli zopakovat. S producentkou jsme domlouvali termín reportáže z Labské boudy, kde byli všichni pohromadě tři týdny. A až to zprvu vypadalo jako hotová věc, nakonec ze všeho sešlo. Kvůli covidu byl přístup omezen. Dubnového magazínu o filmu jsme se ale nechtěli vzdát, tak jsme ho tvořili na dálku. S režisérem Tomášem Hodanem a herci Markem Adamczykem a Vladimírem Pokorným přes telefon, Kryštof Hádek a kameraman Jan Baset Střítežský odpovídali e-mailem. ■

OBSAH

POSLEDNÍ ZÁVOD / str. 6 ▶ 13

VĚSTNÍK KRKONOŠSKÝ

str. 14

ANITA KRAUSOVÁ

str. 24 ▶ 30

KINO VESMÍR

str. 18 ▶ 19

DENIS ŠAFAŘÍK

str. 34 ▶ 38

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 19626, **Sídlo redakce:** Horská 634, 541 01 Trutnov, www.trutnovinky.cz, e-mail: redakce@trutnovinky.cz, **Redakce:** Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@trutnovinky.cz, Pavel Cajthaml, tel.: 734 636 116, e-mail: pavel@trutnovinky.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@trutnovinky.cz, **Obchod, inzerece:** Monika Klikarová, tel.: 733 353 695, e-mail: monika@tn-media.cz, obchod@xantipa.eu, **Grafika:** Michal Krieglér, **Jazyková korektura:** Hedvika Landová, **Distribuce:** vybraná distribuční místa, **Tisk:** Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, **Sazba:** TN Média s. r. o., **Číslo ISSN:** 1805-8914, **Četnost:** měsíčník, **Počet vytištěných:** 5 000, **Regionální mutace:** Trutnovsko, **Titulní strana:** Nikolas Tušl.

INZERCE

**Rozvoz obědů
pondělí až neděle**

Ceny od 80,- včetně polévky
výběr až ze 7 jídel

603 829 953

Restaurace U Draka

Krkonošovo nám. 75, Trutnov

Jak výhodně nakoupit v Pizza Express

Pro naše zákazníky máme k dispozici nespočet výhodných akcí jak při osobním odběru, tak při rozvozu. Aktuálně například jako poděkování za nákup dvou kusů velké pizzy v Kuželně dostanete zdarma lahev různého zemského vína, které si můžete zakoupit také samostatně a zaplatíte za dvě lahve pouhých 139,-.

Velmi oblíbená je naše stálce ZLATÁ HODINKA, při které si můžete zakoupit velkou pizzu za cenu malé. Ušetřit tak můžete pokaždé od pondělí do čtvrtka od 14 do 15 hodin při osobním odběru na našich pobočkách. V případě, že by se Vám nechtělo v neděli vařit, bude pro Vás ideální nedělní akce 2+1, při které si vyberete 3 velké pizzy a tu nejlevnější z nich dostanete zdarma.

Dobře víme, že k pizze se hodí pořádně vychlazené pití, a tak Vám při objednávce rozvozu dovezeme ke 2 velkým nebo 4 malým pizzám jeden litrový syčený nápoj zdarma.

Stálé zákazníky potěšíme naším novým věrnostním programem. Objednávejte online skrze naši aplikaci a po každé 10. online objednávce od nás obdržíte voucher na 20% slevu na další nákup.

Pro nováčky v naší aplikaci, kteří si objednají poprvé online pizzu domů nebo do práce, máme připravenou plechovku Pepsi zdarma.

Milovníky vína určitě potěší 2 litry stáčeného vína zdarma dle vlastního výběru z aktuální nabídky tichých vín při objednávce nad 1000 Kč. Alkohol prodáváme pouze osobám starším 18 let.

S budoucím rozvolněním opatření pro Vás připravujeme nový sortiment z kamenné pece nebo třeba cukrářské výrobky. ■

Pizza Express
Original Italy's Pizza

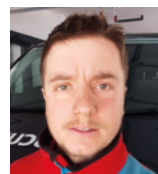
ZLATÁ HODINKA počet mezi 14-15 h
velká pizza za cenu malé

KAŽDOU NEDĚLI
2+1 PIZZA ZDARMA

Objednávej na
www.pizza-trutnov.cz

12 1 2 3 4
pizza time

Co se vám vybaví, když slyšíte jména Hanč a Vrbata?

Tomáš Novák,
člen Horské služby

Tragická událost, od které uplynulo už 108 let, ale pořád je živá, stále se o ní mluví. Jejich příběh je pro mě obdivuhodný. Důkaz kamarádství a odhodlání pomoci. Je to základní lidský čin, poskytnutí pomoci člověku v nouzi a ještě na horách. Bohužel, ne pro všechny lidi a návštěvníky hor ještě dostatečně zakořeněný hluboko v mysli.

Michal Skalka,
vedoucí ekovýchovy KRNP

Mistr Hanč byl neskutečný borec, který uměl brzy ráno vstát, jít 20 kilometrů, vyhrát závod, sníst chleba se špekem a jít zase 20 kilometrů domů. Podmínky toho závodu musely být opravdu těžké, když to ani Mistr Hanč nepřežil. Vrbata asi tušil, že když mu dá svůj kabát, tak hodně riskuje, a stejně to udělal. Mrzí mě, že minulý režim pozapomněl na třetího

hrdinu Emericha Ratha, který, i když toho podle všeho sám měl už dost, se vydal kamarádovi na pomoc. To prostě byli lidé z hor – tvrdí, houževnatí, odolní a spolehliví.

Matěj Valášek,
zdravotní sestra

Byli to dva lyžaři, kteří asi před sto lety zemřeli v Krkonoších. Jeden jel nějaký závod, za špatného počasí se ztratil a ten druhý mu následně jel pomoci. Oba ale v horách zmrzli. V Krkonoších mají pomník.

Petr Murčo,
skladník

Příběh o kamarádství a podpoře. V mysli se mi objeví každou zimu, kdy se na běžkách pohybují na horách a mění se rychle podmínky. Stopa se zafoukává, je hluboká a počasí, že není vidět na krok. Tomu říkáme pravá Hančovina. ■

INZERCE

www.autoservis-slezak.cz

AUTOTOP SLEZÁK s.r.o.

Trutnov - Volanov 147
Otevřeno po - čt 7 - 16 hod.
pá 7 - 14 hod. nebo po tel. dohodě

Autoservis
všech značek vozidel

Pneuservis
velký výběr kvalitních pneumatik

Havarijní služba
+420 776 673 772

Možnost zapůjčení náhradního vozidla

Výhradní regionální partner: www.aaaalu.cz
www.dobrepneu.cz | www.nejlevnejsiramy.cz

specializujeme
se na vozy
Citroën, Peugeot
a Renault

Když se natáčí na hřebenech

Příběh odvahy, přátelství a pevného charakteru tak, jak se skutečně udál. Poslední závod. Film o třech statečných lyžařských hrdinech: Bohumilu Hančovi, Václavu Vrbatovi a opomíjeném Emerichu Rathovi. Co přesně se před 108 lety na krkonošských hřebenech při tragickém závodě běžkařů na 50 kilometrů odehrálo? Dozvíme se to za necelých jedenáct měsíců z plátna kin, jelikož právě v těchto dnech končí v Krkonoších první polovina natáčení tohoto drama z počátků lyžařského sportu u nás.

📽️ MICHAL BOGÁŇ, FOTO: NIKOLAS TUŠL

„Myslím si, že na natáčení jsme se dobře připravili, takže nás toho tolik nepřekvapilo, a věřím, že ani nepřekvapí,“ usmál se režisér Tomáš Hodan, jenž je zároveň autorem námětu a scénáře. Svoje slova ale raději hned zaklepal na stůl.

Počasí hrálo do karet

Kouzlo filmu má umocnit natáčení přímo na horských hřebenech, v autentickém prostředí kolem Labské a Vrbatovy boudy, a tak největším strážákem a nevyzpytatelným faktorem pro filmový štáb

bylo počasí. To sehrálo hlavní roli i osudného dne 24. března 1913, kdy uznávaný lyžařský šampión, šestadvacetiletý zedník Bohumil Hanč, a jeho o rok starší přítel, tkadlec Václav Vrbata, zahynuli při závodě kvůli náhlé změně počasí.

„Věděli jsme, že budeme na počasí závislí, a tak jsme natáčecí plán měli od začátku nastavený tak, abychom s ním mohli šoupat,“ poznamenal režisér Hodan, který měl velkou radost, že jim počasí šlo docela naproti. „Měli jsme jak mlhu, tak sluníčko, občas do toho foukalo,“ popisoval. Jednou sice filmařům kamera zamrzla, problém se ale podařilo rychle vyřešit a natáčení se přerušilo jen na chvíli.

Žádný zásadní zásek se nestal i díky k tomu, že celý filmařský ansámbl včetně všech herců se na tři týdny odstěhoval na Labskou boudu. „Ráno jsme se podle počasí mohli rozhodovat, kterou fázi závodu budeme točit,“ poukázal Tomáš Hodan. Vyblovovat si celou hereckou sestavu na dva týdny, to je na české poměry nadstandardní záležitost. „Když to přeženu, tak to byl trošku takový lyžák, co jsme tam teď zažili,“ okomentoval vtipně společný pobyt herec Vladimír Pokorný, představitel Václava Vrbaty, který byl obsazen do své první velké filmové role.

Jak se on a jeho herečtí kolegové vyrovnávali při natáčení s krkonošskou zimou? „Osobně jsem to očekával horší. Na zimu jsme byli připraveni. Chodili jsme se pravidelně otužovat a zároveň máme oblečení od Norské módy, což je opravdu jako chodící kamna,“ líčil. Přiznal se však, že v jedné scéně mu byla pořádná zima. Je to chvíli předtím, než Vrbata zemře. Ztratí se a snaží se zorientovat, kde vlastně je. Dojde k Hančovým lyžím a zjistí, že on tam není. „Točilo se na Zlatém návrší, kde zrov-

na panovala strašná vichřice. Kluci od speciálních efektů měli navíc dva obrovské větráky, před které házeli sněh, aby to vypadalo, že jsem v bouři. V tu chvíli jsem myslel, že mi umrznou uši,“ líčil s úsměvem Vladimír Pokorný.

V hlavní roli Bohumila Hanče se představí Kryštof Hádek, který je sám nadšeným běžkařem. „Ještě před uzavřením okresů jsem si byl několikrát zaběhat v Jizerkách. Letos byly ideální podmínky,“ prozradil. Při natáčení na hřebenech si nejvíce máknul obecně při scénách závodu, tou nejnáročnější byla ta, kdy Hanč předjíždí v kopci všechny závodníky.

Láska k lyžím a horám je podle Hádky to, co má se svou filmovou postavou společné. „Opět jsem si ověřil, jak je na horách krásně. Oblast, kde jsme točili, celkem důvěrně znám. Užil jsem si to, ale raději bych se o tom dál ne bavil. Nechci nikoho, kdo na hory nemohl, naštvat,“ narážel na situaci, že filmování probíhá v době okresního lockdownu. Covid se koncem března objevil i na place a práci na filmu na týden přerušil.

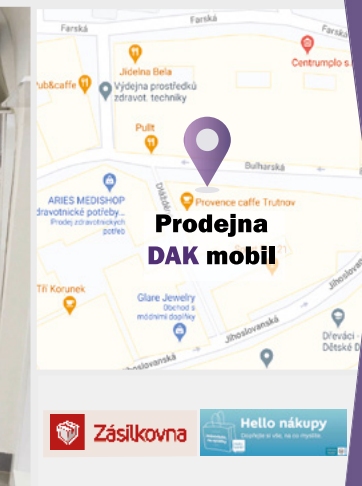
INZERCE

DAK MOBIL & SERVIS

vše pro váš mobil

Udělám pro Vás vše!

Bulharská 137, 541 01 Trutnov

tel.: 737 540 437

web: dak-mobil.cz

Laser & Kosmetika

Privátní chirurgická ambulance
MUDr. Jiří David | MUDr. Pavel Růžička
MUDr. Karel Červíček

Vaginální Rejuvenace

pomoc při močové stresové inkontinenci a omlazení intimních partií Nový Laser Quanta YouLaser-

- **Diva Tight**

Trápí Vás některé z následujících obtíží v oblasti intimních partií?

- močová stresová inkontinence
- symptomy atrofie či vysychání vaginální sliznice
- uvolnění poševních stěn (tzv. vaginální laxita)
- vaginální svědění a záněty
- bolest při pohlavním styku
- problémy plynoucí ze změn pochvy po vaginálním porodu

Šetrným a bezbolestným řešením je neoperativní zákrok pomocí unikátního duálního laseru Laser Quanta YouLaser Diva Tight. Tento nový přístroj je v naší ambulanci první a zároveň jediný v České republice. (Více na našem webu)

Výhody laserové metody oproti klasické operaci

Laser je vůči tělu velmi šetrný. Celý zákrok probíhá neoperativně a rychle. Žena se může ihned začít věnovat jakékoli činnosti, aniž by byla omezena prodělaným ošetřením. Při zákroku i po něm nedochází k žádnému krvácení.

(+420) 499 811 402

www.stresovainkontinence.cz
www.chirurgie-jiridavid.com

Privátní chirurgická ambulance
MUDr. Jiří David
Komenského 821, Trutnov

POSLEDNÍ ZÁVOD

INZERCE

Příběh Emericha Ratha

Poslední závod ale není jen o příběhu Hanče a Vrbaty. Nejzajímavější postavou je naopak ten třetí – Němec Emerich Rath, který se však po válce do tohoto příběhu nehodil a byl z něj vymazán. Byl to Emerich Rath, kdo našel polomrtvého Hanče a snažil se ho zachránit. Necelý kilometr ho táhl na zádech na Labskou boudu. Pravdivý příběh německého hrdiny se neobjevil ani ve filmu Synové hor, který v roce 1956 natočil režisér Čeněk Duba.

Všestranného sportovce ztvární v Hodanově snímku herci Marek Adamczyk a Oldřich Kaiser. Proč oba? Dějová linka příběhu se totiž prolíná roky 1913 a 1959, kdy Emerich Rath dělal topiče na Luční boudě a připravoval se na olympiádu v Římě, kam měl v roce 1960 jet jako čestný host. Chtěl tam dojet na kole a cestou přednášet o sportu, ale komunisti ho nepustili.

„Náš film se jmenuje Poslední závod a paralelně sleduje poslední závod Bohumila Hanče v roce 1913 a poslední závod Emericha Ratha, který se ještě jednou snaží poprat s režimem a něco dokázat. Stejně jako Hanč ale i on nakonec ten závod prohraje,“ přiblížil děj Tomáš Hodan, kterému se podařilo studiem dobových materiálů závod zrekonstruovat takřka minutu po minutě. „Závod se totiž začal vyšetřovat, jestli neselhali pořadatelé. Záznamy jsou celkem podrobné,“ poukázal režisér a dodal, že běžecké klání ve filmu bude ukázané tak, jak se opravdu uskutečnilo.

První klapka padla v neděli 21. února ve Františkově u Rokytnice nad Jizerou. Potom se natáčelo také v Hostinném, odkud se štáb přesunul na Medvědí boudy. Nejvíce času strávili herci na Labské boudě. Na Luční boudě se filmaři nedohodli na podmínkách, a tak scény natočí na Brádlarových boudách. V dubnu přijdou na řadu záběry interiérů v okolí Prahy a na závěr se filmaři přesunou na Jizerku, kde si vytvořili interiér Hančovy chalupy.

Snímek Poslední závod vzniká v produkci Punk Filmu s rozpočtem 35 milionů korun. Premiéra bude 24. března 2022. Víte, že tento den je na památku tragické smrti Hanče a Vrbaty slaven jako Den Horské služby v ČR? ■

Při natáčení Posledního závodu si herci mohli užít i nádherných krkonošských scenérií. Na lyžích jedou zleva: Cyril Dobrý (v roli pana Jarolímkka), Jan Nedbal (Feistauer) a Jaroslav Plesl (Rössler-Ořovský).

Kryštof Hádek jako Bohumil Hanč.

Jan Hofman hraje závodníka Scheinera.

První klapka filmu ve Františkově u Rokytnice nad Jizerou.

Vladimír Pokorný alias Václav Vrbata.

Marek Adamczyk (Rath) a Jan Nedbal (Feistauer).

V Hostinném probíhalo natáčení scén z cíle prvního závodu a pohřebního průvodu za účasti cca 200 komparzistů. Foto na stránce: Nikolas Tuší (4x), Marek Novotný (2x), Jan Bartoš (2x) a Michal Křeček (1x)

Tři dny jsem tahal Kryštofa Hádka na zádech

✎ MICHAL BOGÁŇ,
FOTO: NIKOLAS TUŠL, JAN BARTOŠ

V televizi aktuálně zářil v seriálu Kukačky, za rok Marka Adamczyka uvidíme ve filmu Poslední závod, který také jistě vzbudí velkou pozornost. A to právě díky jeho postavě německého lyžaře Emericha Ratha, který byl z příběhu o Hančovi a Vrbatovi komunisty zcela vymazán. „Chceme vzít diváky na cestu zpátky časem a ukázat, jak to všechno probíhalo,“ naznačil 33letý herec, jehož přítelkyní je olympionička Eva Samková. A prozradil, že vrchlabská snowboardcrossařka se ve filmu také objeví.

Marku, začal bych trochu úsměvnou otázkou: Kolikrát jste už během natáčení na běžkách spadnul?

Myslím, že to bude něco mezi deseti až dvaceti pády. Není to nějak extra moc, ale rozhodně jsem se napadali hodně.

Techniku jízdy na dobových lyžích jste si tedy osvojil bez problémů?

Já doufám, že se nám to víceméně podařilo. Nejvíc jsme padali na začátku, pak už si myslím, že to mělo celkem nějakou úroveň. Každým dalším dnem, kdy jsme na lyžích jezdili, to šlo líp a líp. Hodně záleží i na sněhu. Ve chvíli, kdy napadne

čerstvý prašan, jezdí se opravdu dobře. Ve chvíli, kdy je sníh ledovatý nebo rozměklý, se zase tolik nedaří.

Jaký sníh a počasí jste v Krkonoších zažili?

My jsme zažili úplně všechno. Zažili jsme teploty pod nulou, nádherné sluníčko, strašlivé fujavice a všechny druhy sněhu. Opravdu jsme za těch čtrnáct dní dostali naservírovanou celou paletu Krkonoš.

Řekněte, jaký jste normálně běžkař?

Jsem běžkař. Pořídil jsem si skejťové běžky, což je trochu něco jiného. Tu klasiku jsem ale jinak vždycy jezdil jen tak nějak rekreačně, přehnaně jsem se tomu nevěnoval.

Jak jste se připravoval na roli Emericha Ratha?

Hodně jsem se připravoval po fyzické stránce. Chodil jsem na atletické tréninky a posilovat, abych trochu nabral svaly. A zároveň jsem se snažil o Rathovi něco zjistit. Načítal jsem si nejrůznější články, na které jsem natrefil. I když zase tolik jich není. To byl takový základ mojí přípravy.

Nejtěžší část natáčení – v okolí Labské boudy na hřebenech – je za vámi. Splnilo vaše očekávání?

Řekl bych, že ano. Plánovali jsme, že budeme prostě doufat, že počasí se vydaří. A to, co jsme potřebovali, aby se střídalo krásné počasí s počasím vysloveně ošklivým, se podařilo. Byli jsme z toho nadšení, že to takhle klaplo.

Čekali jste vyložení někdy na chatě na povel od režiséra „Tak jdeme!“, vybíhali jste ven a hnali jste se do vánice?

No, v podstatě takhle to bylo na denním pořádku. Často se stalo, že člověk se ráno probudil s tím, že v půl sedmé bude už někde natáčet, a potom čekal v kostýmu půl dne nebo klidně celý den na chatě. Počasí se natolik měnilo, že se musely výrazně proměňovat i natáčecí plány. Kluci, kteří měli mít volno a plánovali si výlet po okolí, od rána natáčeli. A kluci, kteří si mysleli, že budou celý den pracovat, stáli. To se dělo neustále. Večer se něco naplánovalo a ráno se to upravovalo nebo celé měnilo. V tomhle ohledu to bylo divoké, ale s tím jsme tak nějak počítali. Počasí je nevypočitatelné a bylo potřeba se přizpůsobit. Myslím, že velmi rychle jsme si na tento režim dokázali zvyknout a s ním existovat.

Jak velká zima vám byla při natáčení?

No, velká (smích). V originálním závodě jeli závodníci jen v košilích, bez rukavic a čepic, startovali totiž za krásného počasí. I my jsme to takto absolvovali, ale samozřejmě pod košilemi jsme měli něco navíc, abychom úplně nemrzli. Při natáčení se zároveň hrozně čeká a člověk, jak se nehýbe, velmi rychle vychladne. To, že jsme nemohli mít rukavice, čepice a že přeci jen tenké termoprádlo vás úplně neochrání, znamenalo, že nám zima byla poměrně dost.

Nastýdl jste?

Myslím, že ke konci trochu ano, ale už je to zase dobrý. Ve filmu jsou jak scény ze závodu, tak další scény, kdy se třeba Emerich Rath pokouší zachránit Bohumila Hanče, což byly tři dny toho, že jsem tahal Kryštofa Hádka na zádech. Z jednoho místa na druhý. Musím říct, že po třetím dnu jsem rýmu měl, ale rychle jsem se z toho vyhrabal.

Pronesl se vám Kryštof?

On je jen o pár kilo těžší než moje přítelkyně, kterou jsem zvyklý tahat, takže to nebylo o tolik těžší (smích).

Co vám k tomu vlastně řekla Eva Samková, holka z Krkonoš, když se dozvěděla o vaší roli?

Myslím, že jí to určitě udělalo radost. Jak říkáte, je to holka z Krkonoš a tento příběh dobře zná. Pokud to všechno klapne, tak si ve filmu zahraje takovou malou roli.

Opravdu?

Vymýšleli jsme to, že bychom ji tam mohli na chvíli mít, takže se tam jenom někde mihne.

Zpět k vám. Při jakých scénách jste se naopak nejvíce zapotil?

Fyzicky nejnáročnější byly scény, kdy člověk má někoho předjet. Je to složité v tom, že když se kluci před vámi pořádně rozjedou, tak je dost těžké nabrat takovou rychlost, abyste je zvládnul předjet. Pořád to byly mezi námi takové tahanice o to, že ti, kteří měli předjíždět, prosili ty před sebou, ať tak rychle nejedou. Naplánovat to tak a podat takový výkon, aby člověk předjel toho, koho má, byly asi nejvíce vyřadovací záběry.

Proč by se lidé měli přijít podívat na Poslední závod?

Bude to skvělý film! Minimálně každý, kdo o příběhu kdy slyšel, má nějakou takovou nejasnou představu, jak to tam vlastně probíhalo. Prostřednictvím filmu chceme diváky vzít zpátky časem do začátku 20. století a trochu jim přiblížit, jak to mohlo reálně vypadat, jak lidé mohli reálně fungovat v rámci těchto prvních pokusů o závody na lyžích a jak celé drama proběhlo. Myslím si, že režisér Tomáš Hodan si dal opravdu hodně záležet na tom, aby z různých historických pramenů a střípků, jak jednotliví aktéři popisovali průběh závodu, vytvořil nějaký tvar, který bude co nejpřesnější a zároveň bude fungovat jako plnokrevné drama. To je takový největší důvod, proč vyrazit do kina. ■

Mordor jsem si užíval, technika nás neklamala

Alois Nebel, Fair Play, Díra u Hanušovic a Křižáček jsou čtyři filmy, za které byl kameraman Jan Baset Střítežský nominován na Českého lva. Když vzal práci na Posledním závodu, filmu o tragédii Hanče a Vrbaty, už dopředu tušil, že natáčení v zimních Krkonoších bude výzva. „Paradoxně já jsem si natáčení v tom nejhorším počasí užíval,“ vyprávěl sedmačtyřicetiletý rodák ze Zlína.

❖❖ MICHAL BOGÁŇ, FOTO: NIKOLAS TUŠL

Kdyby měl říct, co nejsložitějšího z pohledu kameramana na hřebenech musel řešit, bylo by to velmi těžké. „Kameraman musí řešit spoustu technologicko-uměleckých problémů a na to jsme se s celým mým týmem i štábem hodně připravovali,“ uvedl. Filmaři udělali před natáčením spoustu technicko-technologických testů, jak se co bude točit, aby to technika přežila. Nechali si vyrobit speciální saně za skútr, aby tam mohly být dvě kamery. Kamero-vý vozík měl místo koleček lyže. „Jeden můj asistent ušil oblečky pro kamery tak, aby nepromrzly a nepromokly,“ dodal.

Testy točili za všech druhů počasí. S pokorou k horám si mysleli, že jsou dobře připraveni. Přesto i tak podle něj bylo nejtěžší přizpůsobit se vrtochům počasí, které se často měnilo z minuty na minutu. „Dost nám dávala zabrat měnící se vlhkost i chlad,“ poukazyval na to, že na objektivu a filtrech se často tato vlhkost kondenzovala a nezřídka hned namrzala. Déšť, sníh, rychlost větru cca 90 kilometrů v hodině. To byl další boj. Asistenti kamery vytvořili na saních za skútre improvizovaný stan a tam se snažili držet kameru v suchu a pořádku. Často to trvalo více než deset minut, což bylo náročné pro celý štáb i herce, kteří museli čekat.

„Ve výsledku jsme ale měli velké štěstí na počasí, které nám vyšlo vstříc, respektive jsme se dokázali rychle přizpůsobit, změnit plán tak, abychom točili scény v těch atmosférách, v jakých se příběh odehrával,“ poznamenal Jan Baset Střítežský.

Natáčení si paradoxně nejvíce užíval v tom nejhorším počasí přezdívaném Mordor. „Člověku se

prvně nechce ven, když ví, že v tom bude muset pracovat deset hodin, ale nakonec vlastně zjistí, že to není tak hrozné a dá se to vydržet. Proti větru se můžete otočit zády a na záběr se to dá vydržet,“ přiblížil. Je to podle něj adrenalin, který ale musíte kontrolovat, aby se nikomu z celého týmu nic nestalo. „V tom počasí se všichni hodně soustředí a koncentrují na tu jednu danou věc a všeobecnou bezpečnost. A tak to vlastně jde daleko víc od ruky a natočili jsme vždy víc, než jsme měli,“ řekl muž, který si poprvé vyzkoušel lehnout zády do silného větru a relaxovat. „To byla paráda, to jsem si opravdu užil.“

Ani s technikou žádné větší problémy neřešily, při natáčení nestávkovala. „Neměla na to čas!“ usmál se kameraman. „Ne, ale teď vážně. Vzhledem k podmínkám, ve kterých jsme se pohybovali, nás technika nikdy neklamala tak, abychom nemohli točit,“ těšilo jej. Drobné výměny kabelů a některých doplňků, jak říká „kamerové bižuterie“, jsou potřeba vždycky. Pak to v prostorách Labské boudy rozmrzlo a vše bylo v pohodě.

Jako nejtěžší scénu z první poloviny natáčení tak překvapivě nevybral žádnou z vysokohorských partií, ale z náměstí v Hostinném, kam filmaři situovali cíl prvního závodu odehrávající se v roce 1912. „Těžké to bylo hlavně z důvodu našlapaného plánu, velkých scén s komparzem a sněhem, který týden před natáčením začal tát, až v podstatě slezl,“ vysvětloval. Lidé od filmu ale naštěstí měli připravené zásoby sněhu, které se navozily a rozprostřely po ulicích a částí náměstí, jak bylo potřeba. ■

INZERCE

Akční model.

Kia Ceed Spin.

Movement that inspires

374 980 Kč
0% úrok a bez akontace

Zpříjemněte si cestu díky výbavě zahrnující 8" dotykovou obrazovku se zrcadlením mobilu, 16" hliníková kola, vyhřívaná přední sedadla a volant.

AUTOSAJM CZ, s.r.o.

Náchodská 509, 541 03 Trutnov
Tel.: 499 841 558 | Mob.: 776 696 266
E-mail: autosajm.prodej@autosajm.cz
www.autosajm.cz

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ (WLTP). Kia Ceed a Ceed SW: 1,3-6,8 l/100 km 29-153 g/km. Vyobrazená cena 374 980 Kč vč. DPH se vztahuje na verzi Ceed Spin 1.0 T-GDI (100 k) a zahrnuje slevu 40 000 Kč vč. DPH a Výkupní bonus ve výši 20 000 Kč vč. DPH. Reprezentativní příklad financování Kia Ceed Spin 1.0 T-GDI (100 k) s programem Kia 0% úrok: pořizovací cena 374 980 Kč vč. DPH, výše úvěru 243 737 Kč, akontace 35 % (131 243 Kč); pevná úroková sazba 0,00 % p.a., RPSN 9,87 % p.a.; měsíční (1.-36.) splátka úvěru 6 770 Kč, měsíční splátka pojištění HAV 737 Kč, POV 213 Kč; poplatek za poskytnutí úvěru 2 625 Kč; délka úvěru 36 měsíců. Celková částka k uhrazení (jistina, úrok, hav. pojištění, pov. ručení, poplatek): 280 545 Kč, pojištění sjednáno u pojišťovny UNIQA. Nabídka je určena pro individuální zákazníky - spotřebitele na nákup jednoho vozu. Podmínky pro firmy a podnikatele žádající u autorizovaných dealerů Kia. Vyobrazení vozů je pouze ilustrativní a může obsahovat doplňkovou výbavu. Pro bližší informace navštivte www.kia.com. Nabídka platí do 31. 5. 2021.

Věstník Krkonošský
Orgán krajů a menšin českého severovýchodu.

Vychází každý druhý pátek odpoledne s dalem dne následujícího. — Předplatné obnáší 5 Kč ročně i s poštovým. Odběratelem se stává ten, kdo zaslané mu číslo si ponechá. — Inzeráty jsou splatné a žadatelé v Jičíně.

Za jakých okolností mistr Hané a jeho přítel Vrbata zahynuli? Tato otázka přetřásána různými listy dala podnět, že tragédie obou přátel nebyla popsána správně. Na základě šetření na místě a záznamů obětích svédků přinášíme stručně průběh závodů a poslední okamžiky obou nešťastných lyžářů.

1913 konány byly v Krákoněšských závozy na prostém rybním a závozy taristické. Místo zavedení určeno v místech Vysokého Kola, Siskák, a Krákoněš v kruhové dráze od Labské bondy k Marti- nově, na sedle mezi mlýnskými kameny a V. Siskákem, přes V. Siskák, V. Kolo, Sošné Jámky, Violekové kameny, kolem N. Slezské bondy, Vosecké kameny, kolem N. Slezské kameny, dále na Labskou opět na Violekové kameny, Labskou bondu, Haraschovy kameny, Labskou bondu; točt kolo po druhé; po třetí pak pouze od Labské bondy na Sošné Jámky, přes Violekové kameny, Krákoněš a Zlaté návrší do míst sedlních, bud.

Závodů na rychlostúčastnili se pp.
B. Haně, Jos. Faistavr z Jilemnice, Jos.
Schoimer, K. Jarolímek z Prahy, Frant.
Walzer z Berlína, Osvald Berti z Polub-
ného. Závodů turistických pp.: Fencel,
Macháček, Havelka, Rojar, Dvořák, Dolek,
Jilek a dr. Oběho z Prahy a Reinhold
z Polubného.

Ráno po lékařské prohlídce všech závodníků přesně o půl 8. hod. zahájeny byly závody z Labské boudy. Trať závodů na prostou rychlost vyměřena byla na 50 km a trať závodů turistických na 30 km.

Do 15 km jízdy se ujal vedení Haně, avšak pro nepřítomnost pokosů se některé úsečnické zářezky vzdali. Když pak kolem 10. hod. spustil se déšť s ostrým větrům, bylo zřejmo, že se závozy nekončí. Posvídání ráno bylo polníci vypravili se závozníci na cestu bez kaňků, jen v koutcích, než šepce a rukavice. Nepřítomným pokosům zahánali byli skoro všichni do Labské boudy. Když bylo rozhodnuto o přerušení závozu sledování, se chytli jediný Haně. Die kontrolní zjištění, že před 12. hod. polníci byli v Violekových kamezech směrem ke Krakovici. Když se Haně ani k 1. hod. nevracel, jak bylo očekáváno, vydali se pp. Rath, Jaroslavič a inž. Fischer k hlodání.

Mezi tím proměnil se děj v hustou chmelenici, velkou mlhu a ostrý bezvýhled vichr. Panové, kteří se vydali na cestu hledat Hanče, rozjeli se různými směry. Raš odbral se směrem ke Krakovicům a také asi 2 a půl km od Labské našel Hanče klečícího na zemi, kterak má lýze zabodnuté špičkami do sněhu. Postavil Hančovo hlavo již bledé. V ústech měl píšťalku, kterou marně volal o pomoc. Ačkoli Raš dobře znal, nemohl ho již poznati a mluvil nesouvisle. Ještě s vynaložením všech sil snažil se zaražet lyže do sněhu vyprostiti

Mistr B. Hanč.

V. Vrbata.

Rath vida svého příttele v nebezpečí odpjal mu lyže a sobě též a zabořil je vedle sebe do sněhu. Potom vzal Henče pod paži a vedl jej za

65 kroků k Labské boudě. Když pozoroval, že Hanč již klesá, vzal jej na záda a tak vlek l jej při brozném zápase s větrem a sněhovou vánicí asi 500 m. Na té vyšší musel Hanč složit. Vrátil se s rychlým pro své lyže a sádk do Labské boudy.

Jakmile přinesl zprávu do Labáků, že Haně na Pančevci umírá, vypravila se ihned lyžeczká výprava s robačkami na pomoc. Horalé Kraus z Dromských Boud a Kraus (vojín) z Krausov. Bud našli Haně umírajícího. Odvezli je za obrovně vichřice na robačkách, brodice se po pás sněhem do Labáků.

Podivni výstředci však způsobilo, že ažkoliv vysoce se sirdely bez káblu a čepce, nalezli jen obdivy a zájmy rakutských a čepců. Všichni přítomní si takhle smáli se tlením na celém těle a takhle dychteli přivést milého draka k životu. Přítomný lékař a doktor Dr. Šimer konstatoval smrt vydušené a cehrnou srdce. Pani hoteliérka Křebschová přinesla bláho prostrádo a roztukly v nich mrtvé tělo drabešho Hanze za balení. Všechno bylo v klidu a v pohody pokrývky, mohl se slavně vstoupit dojezd nepokojidly, obložený vinem. Přítomní lyžari roztoučili se za hološného vyžko a mýtými mistrum, nakázali jej Kraus z Laboké a Kraus z Drorských bud. Kraus z Laboké (všechny námin) z Krausových bud z velkým smálin) z Kraus-rozměklem blubokém sduhu za bouře vichřice odvlezi jej do Martinyovy boudy.

Oditi Kraus z Drorských bud odveal tělo nešťastného mistra do Drorské boudy pod Vysokým kelem a odtud za pomoci Möhwalda z Drorské boudy k večeru dopravil je do márnice ve Spindelmühle. Po půlnoci vrátili se dřevaři zpět na Labskou.

[illegible]

Pokud je známo, vyšel dne 25. března ze Mlýnské časně ráno přes Peřimov, Vichovou, Královce, Řezek na Labskou. Tam kdesi na Pančici shledal se s Hančem a vida jej vyasílil do

[-•-] VLASTIMIL MÁLEK, MUZEUM PODKRKONOŠÍ

v Trutnově roku 1902 Jindřichem Calabou (1875–1962) pod názvem Trutnovský Věstník, avšak v roce 1912 se vydávání čtrnáctideníku přesunulo do Jilemnice, kde došlo i ke změně názvu na Věstník Krkonošský. V muzejní sbírce jsou tyto noviny dochované pro celé období, kdy byly vydávány, tj. pro roky 1902–1915. ■

Hledáme ředitele EPo¹

Kino Vesmír se posune do 21. století

PAVEL CAJTHAML,
VIZUALIZACE ROSA ARCHITEKT

Trutnovské kino se změní. Město ho chce už brzy přestavět. Uvnitř ho přizpůsobí nejmodernějším trendům, zvenčí mu ale zachová ráz národní kulturní památky. Radnice se do rozsáhlé rekonstrukce za 96 milionů korun pustí v létě. Vycházet bude z návrhu, který připravili architekti Michal Rosa a Martina Rosová.

Jak moc se liší aktuální návrh na přeměnu kina od asi 16 let starého projektu, který lidé mohli léta vidět ve výloze kina?

Michal: Z původního návrhu zůstala jen myšlenka propojení stávajícího přízemí a balkónu do plynulého hlediště se vstupem v přízemí. Nicméně i elevaci hlediště jsme nakonec měnili s ohledem na nové návrhy a požadavky.

Martina: Začínali jsme od nuly a poctivě se na to chystali. Účastnili jsme se konference Unie digitálních kin CinemaCzech a s vedoucí kina Annou

Jerhotovou navštívili několik kin, která v poslední době prošla rekonstrukcí. Zajímaly nás zkušenosti ostatních.

Co bude v novém Vesmíru největší změnou?

Martina: Zásadní je posun uživatelských vlastností kina do 21. století, tím myslím hlavně komfort a servis, kterého se dostane divákovi. Změna hlediště v hlavním sále není samoúčelná. Zvyšuje se elevace, čímž dosáhneme lepší viditelnosti, uličky budou širší a sedadla pohodlnější. Ve foyer navrhujeme nové a modernější občerstvení, budou upraveny současné toalety.

Michal: Umístění druhého sálu přinese větší rozmanitost nabízených pořadů. Kino bude mít nové větrání a topení a přibude i chlazení. Výtah zpří-

VÍTE, ŽE...

... kino bylo postaveno v roce 1929 podle projektu architekta Brože z České Lípy?

... původně mělo 500 míst v přízemí a 250 na balkóně? Nemělo ale stupňovité členění.

... po rekonstrukci v letech 1975 až 1976 se kapacita snížila na současných 400 míst?

... v původní podobě z 30. let mělo kino na podélných stranách velká okna, která se při promítání zatemňovala? Později byla zazděna.

stupní oba sály tělesně postiženým. Stávající objekt má tři schodiště. Nové kino si vystačí s jedním.

Proč bude mít nové kino dva sály?

Michal: Pomineme-li multiplexy, pak dvou a třísálová kina jsou ekonomicky úspěšnější než jednosálová. V současnosti mohl Vesmír nabídnout jen

omezené množství artových filmů, protože na ně chodí jen okolo čtyřiceti diváků. Ti pak seděli ve skoro prázdném sále, ve kterém se muselo větrat, topit a následně uklidit, jako by byl plný. Personál nešlo redukovat, takže celkově byl takový pořad pro kino ztrátový.

Martina: Do nového hlavního sálu se vešlo jen 256 míst, což je o 144 méně. Filmy s velkou návštěvností proto bude třeba reprízovat vícekrát. Tím by se ale prostor pro artové pořady ještě zmenšil. S druhým sálem problém odpadá.

Diváci často kritizovali staré nepohodlné sedačky. Na čem budou sedět v novém kině?

Martina: Sedačky budou samozřejmě nové. Pochopitelně jsme museli volit kompromis mezi počtem sedaček a jejich velikostí. Sedačky budou nadále sklápěcí, protože pro pevné bychom museli řady rozšířit a přišli bychom o další místa, ale diváci si každopádně polepší.

Michal: Vzorové sedadlo jsme nechali vyrobit. Chtěli jsme ho dát do kina, aby si ho návštěvníci mohli otestovat, ale s ohledem na okolnosti stojí zatím u nás v kanceláři.

Co se naopak v kině nezmění?

Martina: V zásadě se nezmění fasáda, takže vstup i únikové východy zůstávají. Vše ostatní se mění. Všechny změny však mají logiku a nejsou samoučelné. Šatna dnes stačí mnohem menší, než byla dřív. Pokladnu řešíme také minimální, protože s ohledem na rostoucí online prodej vstupenek její význam klesá, naopak občerstvení by mělo být mnohem komfortnější.

Zůstane zachovaný strop ze skořepiny z betonové malty zavěšený na tisíce táhlech?

Michal: I kdyby nebyl památkově chráněný, jde o tak zajímavou konstrukci, že bychom na něj nešli. Je pro kino Vesmír charakteristický, byť trochu komplikuje řešení akustiky a ozvučení. Velký sál s ohledem na strop neumožňuje instalaci prostorového ozvučení v té nejvyšší dostupné kvalitě Dolby Atmos. Toto ozvučení bude v malém sále, takže zároveň půjde o sál premiový.

Co se stane s bývalou kavárnou a hernou?

Martina: Navržená rekonstrukce do této části nezasáhne. Vymění se okna a opraví fasáda. Zbytek

zůstane na nájemci, ať jím bude kdokoli. Tato část tvoří ucelenou jednotku. Pro provoz kina ji neumíme celou smysluplně využít, protože je od zbytku objektu zcela oddělena plátnem. Využít pro kino jen nějakou část by pak znesnadnilo fungování zbytku.

Proč se změnila barva venkovní fasády?

Michal: Změna barvy souvisí s naším přáním objekt rozzářit. Máme zkušenost, že historickým stavbám bílá sluší. Bohužel Národní památkový ústav má jiný názor a chtěl by kino v tmavší zemité barvě, která by více odpovídala době vzniku kina. Máme tedy připravenou i tuto verzi. Předpokládáme, že v průběhu výstavby vyvzorkujeme několik variant a najdeme rozumný kompromis.

Zateplovat kino nebudete?

Martina: Památkově chráněný objekt není možné zateplit a ani by to nedávalo smysl. Největší tepelné ztráty kina jsou nad hlavním sálem, kde je

zateplení navrženo. Na střeše kina pak bude umístěno několik tepelných čerpadel, která budou zároveň sloužit pro chlazení. ■

Naše budoucnost je v kreativitě

...aneb život i práce nás do budoucna musí bavit

Ano, v těchto měsících prožíváme dobu, kdy se snažíme vypořádat se se vsutku nepěknou situací, která všechny z nás více či méně zasáhla a jejíž nebezpečí můžeme spatřovat v různých kontextech. Ten neradostný stav ale jistě v dohledné době překonáme, řešení už se rýsuje, jsou na dohled. Brzy nás ale budou čekat nové výzvy, budeme se dostávat do zcela jiných situací, jejichž dopady, v případě nenalezení optimálního řešení, mohou být ještě zásadnější.

V posledních letech stále častěji slyšíme o kreativitě, jejíž důležitost bude v příštích pěti, deseti letech narůstat. Ale co to vlastně je, ta kreativita? Jistě lze popsat mnoha definicemi, ale ta, jež je použita ve Wikipedii, je myslím velmi trefná. Tedy zvláštní soubor schopností, které umožňují uměleckou, vědeckou nebo jinou tvůrčí činnost projevující se jako vynalézavost, jako vznik nového, originálního díla nebo myšlenky, popřípadě tvůrčím řešením problémů. Tak to jsme si ujasnili.

Ale proč vlastně má být ta kreativita tak důležitá? Zajímavý pohled na tuto otázku nabízí ekonomické výsledky z posledních let prakticky z celého světa. Čím dál více zemí začíná ve svém hospodářství reflektovat a vykazovat nové průmyslové odvětví. Kulturní a kreativní průmysly. Tedy oblast, do níž spadá provoz divadel, kin, tvorba ve všech oblastech umění, veškerá další živá i neživá kultura, ale nejen to. Taky architektura, počítačové hry, design, reklama a i některá další odvětví lidské činnosti. A světe, div se, právě v době probíhající digitalizace, kdy se některým jiným průmyslovým odvětvím nedaří, KKP rostou. No a jsme zase u té terminologie. Ta digitalizace je vlastně přesně co?

Vždyť se všichni setkáváme denně s jejími důsledky. Na letištích po celém světě u check-inů potkáváme méně a méně

zaměstnanců z masa a kostí. Ten kufr si přece každý dokáže odbavit sám. Tedy samozřejmě za pomoci chytrého a uživatelsky přátelského systému! Ale proč chodit tak daleko. V jedné nejmenované trutnovské výrobní hale stáli ještě nedávno na různých místech lidé manuálně sestavující součástky. A dnes jsou tito lidé více a více nahrazováni překvapivě šikovnými a dokonale přesnými robůtky, kteří navíc dokážou bezchybně sdělit, kde se v případě nepovedeného výrobku (zcela výjimečném!) stala chyba. No zkrátka jedním slovem paráda! Výroba je a bude víc a víc efektivní, přesná... a tedy i levnější. A to jak pro výrobce, no tak ale ve finále i pro nás, zákazníky. Takže samé výhody, ta digitalizace!

I když... Jednu neradostnou drobnost s sebou možná nese. Co budou dělat ty desítky, stovky, tisíce a milióny lidí, kteří přijdou o práci? Skoro to vypadá jako poslední vlna průmyslové revoluce. A taky je. Čtvrtá průmyslová revoluce, díky níž nastupuje Průmysl 4.0. A bude to vlna velká. Protože těch skutečných, hmatatelných výhod má digitalizace samozřejmě opravdu mnoho a děje se přirozeně, vychází z lidské podstaty. Mnoho je ale i ohrožených profesí. Dokument Národní iniciativy Průmysl 4.0 mimo mnohé jiné seřazuje profese od těch nejohroženějších po ohrožené nejméně. Tedy od úředníků

zpracovávajících čísla, administrativních pracovníků, pokladníků, lesníků, kovářů až po manažery, technologické specialisty či lékaře. Kolika lidí na téhle zemi se to skutečně dotkne, to těžko říct, ale to procento malé nebude.

Aha, takže právě v době probíhající digitalizace, kdy leckteré profese skomírají a leckteré průmysly klesají, nám kulturní a kreativní průmysly rostou! To nás bez velké nadsázky může zachránit od bitev o chleba. Pravda, covidová doba nám s tím poněkud zatrásla. Treba kultura, jako nedílná součást KKP, zaznamenala po leteckém průmyslu druhý největší pokles. Lze ale předpokládat, že se vše v dohledné době vrátí do v dobrém slova smyslu normálních kolejí. Tedy i tendence vývoje světové ekonomiky. Takže ano, KKP a kreativita jako taková budou hrát skutečně zásadní roli v tom, abychom i v příštích desetiletích mohli my a naše děti žít ve funkční, ekonomicky zdravé, prosperující, na vzájemném respektu stojící, a tedy v rámci možného co nejspravedlivější společnosti. A ano, kroky vedoucí k posilování kreativity v nás (všichni ji v sobě máme) budou muset dělat vlády a jimi řízené instituce a úřady. Je ale jen a jen na nás, jaké si budeme generovat lídry a správce naší země. Protože nic víc (ani nic méně) tito lidé nejsou. Dle svých možností si je vybíráme k tomu, aby pro změnu oni dle svých schopností spravovali naši zemi. A má-li tato správa být z pohledu problematiky tohoto textu smysluplná, měla by být o velké spolupráci.

O spolupráci oblastí školství, kultury, průmyslu, jejímž výsledkem by neměly být nesmyslné legislativní či institucionální konstrukty, ale vytvoření a ochrana přirozeného prostředí na školách a ve firmách, které bude u dětí, ale i dospělých podněcovat invenci, originalitu, schopnost najít řešení, byť třeba nestandardní – prostě tvořivou sílu, kreativitu. Pevně věřím, že si to nenecháme utéct mezi prsty. ■

Libor Kasík
kasik@uffo.cz | @uffoguru

Foto: Miloš Šálek

BUSINESS PLÁN | PRÁVO | FINANCE | VSTUP NA TRH
PODNIKATELSKÁ AKADEMIE

NASTARTUJTE SVÉ
PODNIKÁNÍ!
BYZNYSTARTER

DUBEN AŽ ČERVEN 2021
REGISTRACE NA TCHK.CZ NEBO P-PINK.CZ

TC TECHNOLOGICKÉ
CENTRUM
HRADEC KRÁLOVÉ

P.PINK.

Natáčení filmu na náměstí

ONDŘEJ VAŠATA, MUZEUM PODKRKONOŠÍ

V květnu 1987 natáčel režisér Jiří Svoboda v centru Trutnova záběry pro svůj celovečerní film Svět nic neví. Ze známých herců se zde tehdy objevili například Radoslav Brzobohatý či Milan Kňažko. Jako kompars ve filmu účinkovala řada trutnovských občanů. V našem městě se natáčelo zejména na dnešním Krakonošově náměstí. Jelikož se děj filmu odehrává v roce 1938, vrátily se tehdy na chvíli na domy dvojazyčné vývěsní štíty. ■

PROMĚNY TRUTNOVA

INZERCE

MEČÍŘ

prodejna | e-shop | rozvozy

**STÁLE OTEVŘENO PRO
VÁŠ RYCHLÝ NÁKUP!**

**NEJEN OBCHODNÍKŮM,
ALE I ŠIROKÉ VEŘEJNOSTI.**

**I V TÉTO NELEHKÉ
DOBĚ PRO VÁS
NEUSTÁLE
ROZŠÍŘUJEME
SORTIMENT**

Odborník
na vaše
neřesti

mimo jiné skladem

**Piva KEG až 40 druhů
Vína BAG až 20 druhů
Alko SKLO až 700 druhů**

Horská 30, Trutnov
obchod@mecir.net
499 811 752 • 723 291 202

www.mecir.net

*Alkohol prodáváme
pouze osobám starším 18 let.

Ráda pracuji s lidmi, kteří mají tah na branku

Herečkou chtěla být již od dětství a její sen nezmizel, ani když přijímacími zkouškami na DAMU napoprve neprošla. „Tenkrát jsem na všechno zanevřela. Odstěhovala jsem se a dala si rok takovou tour po republice s hledáním se, co teda budu a kým jsem,“ vzpomíná Anita Krausová. „Ale taky jsem se pomalu začala zase připravovat. A protože kolem mě byli lidi, co mi věřili, třeba moje máma nebo moje milá Kateřina Pavelková, začala jsem si věřit i já. Zkusila jsem to znovu, tentokrát na alternu. A vyšlo to,“ dodává vzápětí.

✎ MICHAL BOGÁŇ, FOTO: KATEŘINA SVOBODOVÁ,
ARCHIV ANITY KRAUSOVÉ

Dnes šestatřicetiletou trutnovskou rodačku známe jak z prken, co znamenají svět, tak z televizního a filmového účinkování. Pracuje jako moderátorka v Českém rozhlase na Radiu Wave a svým hlasem se podílí třeba i na tvorbě audioknih.

Anito, máš docela široký pracovní záběr. Dokážeš říct, z kolika procent jsi divadelní herečka?

Hodně se to mění. Máš třeba rok, kdy se věnuješ víc divadlu, a pak je rok, kdy se víc točí. Řekla bych, že jsem vždycky byla tak z šedesáti procent u divadla a zbývajících čtyřicet procent času jsem věnovala ostatním věcem.

Jak jsi to měla za poslední rok, kdy všichni žijeme covidové životy?

Já jsem ještě v září zvládla mít premiéru a o prázdninách jsem dělala projekt Bermudský trojúhelník v Ústí nad Labem, takže jsem hrála celé léto. Na podzim jsem potom nazkoušela inscenaci do šuplí-

ku a teď jsem dokončila další, takže se mi to nasčítalo a dá se říct, že procentuálně to je nastejno.

Inscenace do šuplíku? Divadla nejsou zavřená?

V mnohých divadlech provoz nebyl úplně zastaven a stále se zkouší takzvané do šuplíku, což je věc, kterou jsme nikdo z nás neznali. Jede se dál podle nastaveného dramaturgického plánu. Máš nasmlouvané projekty a některá divadla na nich trvají. Prostě zkoušíme, ale nekončí to premiérou. Skončí to tím, že se inscenace uloží, a až se situace uklidní a v divadlech se začne hrát, tak se to vytáhne, bude se třeba tři dny zkoušet a hned proběhne premiéra. V realu by to pak mohlo vypadat tak, že během roku bude 300 premiér (smích). Bude to strašně nabašený. Některé nasmlouvané projekty se ale logicky odložily nebo zrušily.

K rozhovoru jsi dorazila prakticky přímo z Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde jste zkoušeli Laternu. O čem představení je a jak to šlo?
Laterna je taková variace na Lucernu od Aloise Jiráska, kterou napsal a režíroval tamní režisér Ja-

nusz Klimsza. Jsme tam čtyři postavy, které hledají postavy Jiráskovy Lucerny. Bylo to strašně fajn, i když já jsem se taky těšila na život v Ostravě. Že budu chodit do divadla, na operu, na balet. Že budu mít po večerech čas a uvidím spoustu věcí, jenže jsem tam strávila zkoušení v covidu, všechno bylo zavřený. Bylo to docela tvrdý. Chodila jsem aspoň hodně běhat, mají tam hodně zeleno.

Běháš?

Ráda, je to můj velký relax.

Za kolik máš desítku?

(smích) Já jsem hrozný šnek, asi za 55 minut. Spíš jsem vytrvalec, ráda běhám kolem patnácti, šestnácti kilometrů, ale vůbec ne na čas. Dělam to pro sebe. V Ostravě jsem experimentovala s dvaceti.

Zaběhnout si závodně půlmaraton nebo maraton tě neláká?

Vůbec ne. Já mám strach z veřejnosti (smích).

To mi nějak nejde dohromady s herečkou.

No, ale v divadle jsou to vždycky ty postavy, ne já. Já jsem velký příznivec toho, že se ten herec hodně proměňuje a na ulici ho třeba ani nepoznáš. Dostaneš úkol, pojmeš ho za svůj a najednou jsi na chvíli někým jiným. Jsem typ herce, který všechno nasává, ale zároveň si tím posouvá svoje limity, co v sobě najde. Člověk se tím hodně učí.

Co třeba nejzajímavějšího ses musela naučit kvůli divadelní roli?

Jednou jsem se musela učit kouzlit. To bylo hrozný. Opravdu mi to nešlo. Falešné kapsy, hořící růže, takové ty kruhy, jak se spojují. Furt mi to padalo. Nakonec jsem se naučila, co jsem musela, ale bylo to pro mě martýrium. Rozhodně nejsem rozený kouzelník. Docela často se ti ale stane, že se něco musíš učit kvůli filmové roli, a to mi přijde jako super výzva. Teď jsem se pro jeden projekt učila otužovat, protože bych se měla potápět do ledové vody. A nedávno jsem se taky učila řídit autobus.

Tak k tomu mi něco řekni. Nejdřív to otužování, které zrovna v letošní zimě zažívá jakýsi „boom“.

Zaplatili mi na dvanáct týdnů takový kurz Wima Hofa. Když jsem ho začala dělat, zjistila jsem, jak je otužování strašně populární. Zjistila jsem, že Wima Hofa všichni znají, ale já jsem ho vůbec neznala. Přistupovala jsem k tomu, že to bude super úkol a něco, co by mě samotnou v životě nikdy nena- padlo dělat. Nikdy! Nesnáším otužování. Možná si někde zchladit nohy, ale že bych ve vodě musela plavat, to fakt ne. Naštěstí u Wima Hofa se prvních deset týdnů jen sprchuješ studenou vodou.

Jak dlouho vydržíš ve vodě?

Naposledy jsem v jezírku absolvovala takové to plavání mezi krami a zhruba pět minut. Nicméně teď už to tři měsíce nedělám, protože se projekt o rok odložil.

Cítíš ses líp?

Ano. U Wima Hofa je to hodně založené na dechu, jsou to hodně dechová cvičení. Do jisté míry to při-

▼ INZERCE

LUKY
digitální tisk

velkoplošný,
digitální
a ofsetový tisk

plachty · cedule · rollupy
polep automobilů · folie
samolepky · billboardy
velkoformátové fotografie
letáky · vizitky · formuláře
brožury · etikety · plakáty
DTP · návrhy · reklama

vitesco
TECHNOLOGIES

PRÁCE BUDOUCNOSTI

VEZTE SE NA VLNĚ **AUTOMOTIVE**

HLEDÁME NOVÉ ZAMĚSTNANCE

Nabídku aktuálně
obsazovaných pozic získáte na
www.vitesco-technologies.jobs.cz

Vitesco Technologies Czech Republic s.r.o.,
Volanovská 518, 541 01 Trutnov

ZELENÁ LINKA: 800 800 552

pomíná jogínská cvičení. Dechová cvičení předchází tomu otužování. Cvičení mi každý den zabralo hodinu. Jsem ráda, že jsem si dokázala, že když to bude potřeba, tak to zvládnou.

No, a k tomu ještě zvládneš řídit i autobus. Jak to šlo?
Super. Já jsem nadšená řidička už od osmnácti, takže pro mě to byla parádní zkušenost. Za volantem máš větší výhled, což je dobrý. Jediné, co mě ze začátku rozčilovalo, bylo, že zpětné zrcátko není uprostřed. Pořád jsem ho tam hledala.

Pověz, v čem tě uvidíme řídit autobus?

Pro jednu komerční televizi jsem loni na podzim natočila seriál Hvězdy nad hlavou, který by měl jít na jaře do vysílání. Je to vyložené seriál z ranku toho, co vidíme v televizi. Moje postava jezdí mezi vesnicemi autobusem a v něm má samošku. V jedné vesnici se zamiluje, toho milého mi hraje můj spolužák z DAMU, tak jsem to úplně brala jako dar z nebes. Já moc komerční projekty nedělám, občas ale udělám takový úrok, že se pustím do neprobádaných vod.

Takže v čem se nejvíce realizuješ?

Věnuji se spíš nemainstreamovým věcem. Nechci říct, že úplně experimentům, ale věnuji se hodně alternativnějším projektům. Jsou to projekty, kdy si něco vymyslíš, s kým to budeš dělat a kde, napíšeš to a pak dáš žádost o grant. Když je kladně vyřízena, začne příprava a začne se zkoušet. Od nápadu k realizaci pak uplynou třeba tři roky. Ráda se také zapojuji do projektů, které jsou pro lidi jejich první věcí, kdy se to jako učí. Baví mě být u toho, kdy se něco zkouší, třeba i s nejistotou výsledku. Od DAMU máme taky divadelní skupinu Kolonie, společně tvoříme přibližně jednu inscenaci za rok. Nedávno mě někdo konfrontoval s tvrzením, že děláme spíš ženská témata, ale to mi přijde spíš jako

náhoda. Skutečně se neprofilujeme feministicky. Ale je pravda, že se často věnujeme autorkám. Ale spíš jde o téma než o gender. Uváděli jsme třeba Malinu od rakouské filozofky Ingeborg Bachmann, což jsme dělali na scéně v MeetFactory a pro mě to byla hodně stěžejní a důležitá práce. Několikrát jsme pracovali i na textech nobelistky Elfriedy Jelinek. Loni jsme zpracovali Jezero od Bianky Bellové. Od chvíle, kdy jsem si otevřela knihu, přes všechny rozhovory s Biankou, žádání o granty, hledání místa a další věci uplynulo skoro pět let, než jsme to zrealizovali. Na konci máš ale strašnou radost, že to klaplo. Jezero jsme odehráli ale asi jen čtyřikrát a přišel covid. To ale nevádí, to se nezapomíná. A teď máme v plánu udělat Smrtholku mladší autorky Lucie Faulerové. Vážně skvělá kniha, doporučuji. Na jevišti bychom ji rádi uváděli příští rok.

Jak to máš s klasickým divadlem?

Na DAMU jsem studovala alternativní a loutkové divadlo, ale mými vedoucími ročníku byli Jan Borna a Ivan Rajmont, což jsou osobnosti, které pokrývají celou škálu a naučili jsme se od všeho trochu. Ivan Rajmont dělal klasické divadlo a byl v té době režisérem v Národním divadle. Oproti tomu Jan Borna se věnoval právě různým kabaretům, učil nás práci s loutkou, hodně dbal na hudbu, zpěv či pouliční schopnosti, jako třeba chůze na chůdách. Dále nás pak ročníkem provázeli Radka Fiedlerová a Ondřej Pavelka, takže to bylo fakt strašně dobré, že nám každý dával trochu jiný impuls. Ve čtvrtku jsem s Ivanem Rajmontem dělala v Národním divadle Nepřítele lidu, kdy jsem převzala alternaci po Pavle Beretové. Byla to taková moje první velká práce na velkém jevišti. Pak jsem odjela na stáž do Berlína a po návratu jsem působila v Činoherním studiu v Ústí nad Labem, kde to možná bylo trochu specifické, protože jsou tam taková tvrdá kluci. Potom jsem ještě hrála v Národním divadle

v Žebrácké opeře a následně jsem si uvědomila, že bych chtěla dělat spíš ty svoje sklepní věci. Ke klasickému divadlu jsem se vrátila nyní po letech velkým obloukem, kdy jsem zkoušela v Ostravě, a na podzim bych měla zkoušet v Brně. Uvidíme, jak to s divadelní sezonou bude, protože pracovat na projektech, o kterých ani nevíš, jestli se uskuteční, je z hlediska psychiky náročný. Na druhou stranu jsem za to vděčná, že můžeme zkoušet.

Zapojila ses do nějakého online projektu?

Loni na jaře jsem se zúčastnila jednoho takového projektu Divadla X10. Herci jsme byli sami doma a vedli jsme dialogy na dálku. Byl to experiment, který byl svým způsobem důležitý, že jsme si to ozkoušeli. Já ale u divadla mám devízu, že se děje teď a tady. Je to síla okamžiku. Ve chvíli, kdy je to online přenos, se právě tyto devízy, které já tam cítím, ztrácí. Živý projev publika je důležitý a ráda si na něj počkám. Je to o vzájemné energii.

Kdy naposledy jsi stála před diváky?
30. září.

A kdy se před diváky postavíš znovu?

To nevíme nikdo, ale já bych chtěla zdůraznit, že respektuji to, že divadla nehrají a nejsou ani další akce. Nepatřím k těm, kteří by chtěli za každou cenu hrát. Fakt si velmi přeji, aby se situace v naší zemi nejdřív zlepšila. Rozhodně si nemyslím, že je dobrý v rámci uvolňování jako první hned skočit do divadla. To fakt ne. Ráda bych třeba, aby děti šly do škol. Uvědomuji si, že divadlo nebude v první linii. To nevaří.

Tobě divadlo nechybí?

To víš, že jo. Ale rozhodně si nechci stýskat. Jsem ráda, že práci mám a mám co dělat. Do divadla se těším, ale prostě respektuji to, že teď to nejde.

Jak jsi na tom momentálně s nevidadelní prací?

Vysílám v Českém rozhlasu na Radiu Wave, občas mám takové různé četby nebo dramatickou tvorbu. Pracuji také na přípravě audioknih, což vlastně dělám už od vysoké školy. Je to hodně specifická práce, která mě baví. Teď se třeba těším na přípravu Tyrkysové hory od Diny Šterbové. To jsem si

sama našla a vznik audioknihy iniciovala a mám velkou radost, že to vyjde. K tomu se podílím na různých projektech s výtvarníky a hlavně pořád se točí. Herectví je taková širokospektrální záležitost. Jen divadlem se nedá uživit. Divadlo je láska, která tě strašně baví, ale musíš dělat spoustu jiných věcí okolo, aby ses uživil. Jsem ráda, že se mi během let podařilo nastřádat spoustu aktivit, které souvisí s mojí profesí. Takže když teď jedna vypadla, posílily další. To je super.

Jak prožíváš tuhle zvláštní dobu? Poznamenala tě?

Poznamenala a jsem opravdu vděčná, že teď pracuji, protože spousta mých kolegů práci nemá a je to fakt náročný. Myslím si, že člověka to donutilo zamyslet se nad tím, jak je práce v životě důležitá. A nejen tím, že nám vydělává peníze, ale že nám dává prostě smysl a je podstatnou součástí života. Co jsem bez práce? Kým jsem? Hodně mých kolegů začalo přemýšlet nad tím, co by dělali, kdyby nedělali tohle, co dělají. Já jsem třeba absolvovala ošetrovatelský kurz Červeného kříže. Víím, že za 12 hodin mě nenaucí být ošetřovatelem, ale aspoň mi dají rámcovou představu, co ta práce obnáší. Je to nářez. Vůbec si nejsem jistá, že bych na to měla. Fyzicky ano, ale mentálně spíš ne. Budu se zatím držet toho, co umím, a snažit se pomoci situaci tím, že kultura nezmizí definitivně z našich životů. Jen se momentálně lehce metamorfuje.

Na co jsi „díky“ covidu měla najednou čas, co jsi dlouho nedělala?

Já jsem třeba zase začala číst. Dřív jsem strašně moc četla, ale potom se spustila jízda na horské dráze a už jsem nemohla číst tolik, jak bych chtěla. Hlavně při té jarní stopce, kdy se všechno zastavilo, jsem po dlouhé době seděla, četla si a věděla, že večer nikam nejdu. Mimochodem, to pro mě bylo taky strašně nové. Od prváku na vysoký jsem nezažila volný večery. Neznala jsem to, protože buď jsem byla v činoheráku, kde hraješ 25krát do měsíce, anebo jsem se šla někam dívat. Najednou padne sedmá večer a sedíš doma.

V jednom rozhovoru jsem četl, že by ses chtěla zlepšit v kuchyni. Povedlo se ti to?

Jo, fakt? No, tak na tom jsem bohužel zatím nezamakala, takže mám pořád co dohánět (smích).

Když se vrátíme do minulosti, na trutnovském gymnáziu jsi maturovala v roce 2004. Jak vzpomínáš na školní léta?

Měla jsem boží třídu. Hrozně jsme spolu pekli, měli se rádi a dodnes, troufám si říct, se i rádi máme. S pár lidmi udržuji blízký vztah, s pár lidmi se vidím po letech a je to jako bychom se viděli naposledy včera. Školní režim jsem neměla ráda, prostě normálně puberta, rozčilovala mě pravidla a řád. Ale jinak normálka. Dnes za tu školu samozřejmě v duchu děkuju. Připravila mě na leccos. I když zpětně myslím, že jsem dost prožívala třeba i to, že když mi něco fakt nešlo, byla jsem automaticky odepsaná. Pamatuji si, jak mi po maturitě, když jsem odmaturovala s vyznamenáním, můj třídní řekl, že jsem měla kliku. Mě to tenkrát hrozně mrzelo. Já neměla kliku, já se prostě naučila. Ale i to je zkušenost, která se počítá.

Po gymnáziu ale tvůj první pokus dostat se na DAMU dopadl neúspěšně. Jak ses s tím vyrovnávala?

Dostala jsem se do posledních kol, ale pak mě nevzali. Hodně to pro mě znamenalo, takže to bylo velké zklamání. Pamatuji si jednu větu mojí dobré kamarádky Bány, která mi říkala: Anito, pamatuj si, že všechno, co není na čas, je nespravedlivé (smích). Od té doby je to takové moje motto.

Během rozhovoru už jsi něco zmínila. Jaké jsou tvoje pracovní i nepracovní vyhlídky do budoucna?

Teď mě čeká seriál s Českou televizí, který se teprve začíná dělat, takže nemůžu moc prozradit. Budu hrát školní psycholožku, což si myslím, že bude docela sranda. Natáčí se v Brně. A potom

**VÝHODNÁ
NABÍDKA**

**3 za 2
cenu**

NA PRODUKTY

Dr.Max⁺

Při nákupu libovolné kombinace 3 produktů značky Dr.Max zaplatíte za nejlevnější z těchto tří produktů pouze 0,01 Kč. Akce platí pro držitele **Karty výhod Dr.Max**, a to do 30. 4. 2020 nebo do vyprodání zásob. Akce se nevztahuje na léčivé přípravky Dr.Max. Tuto akci nelze kombinovat s jinými akcemi ani slevami.

**Dolní
předměstí 96
(u Lidlu)**

Po–Pá **8.00–16.00**
So–Ne **zavřeno**

**Žižkova 515
(Hypermarket
Albert)**

Po–Pá **8.00–20.00**
So–Ne **8.00–20.00**

**Horská 64
(u společenského
centra UFFO)**

Po–Pá **7.30–18.00**
So **8.00–12.00**

s režisérkou Bárou Chalupovou, která za dokument V síti získala Českého lva, k čemuž jí moc gratuluju, chystáme její absolventský film na FAMU. Je to ale také v přípravě, takže se o tom nedá moc mluvit. Jestli to ale vyjde, tak budu nesmírně ráda, protože ona je člověk, se kterým chceš pracovat. Je nesmírně inspirativní, má tah na branku. Takové lidi obdivuji a jsem moc ráda, když s nimi můžu pracovat. A co se týká dalších mých životních cílů? Chtěla bych třeba vylézt na nějakou pořádnou horu. Nemusí to být nic světoznámého, ani kopec, který si jen odfajfkuju. Chci prostě pokořit nějaký svůj vnitřní limit.

Jak vysoká má být ta hora?

Já nevím, tak aby to pro mě bylo nějak napínavý.

Máš za sebou už dobrodružnou túru?

V létě jsme byli na Korsice a leželi jsme na Monte Cinto, což je na legendární trase GR20. To pro mě bylo hodně zajímavé, ta letní turistika, kdy je fakt vedro a čelíš úplně jiným problémům než v zimě. Vysokohorská turistika mě hodně baví.

Léto, nebo zima?

Zima. Kafe, nebo čaj? Čaj (smích).

Zalyžovala sis letos?

Ale jo, hodně chodím na pásech.

To je takový další boom letošní zimy.

Já už naštěstí chodím pár let, takže nejsem mezi těmi, co sháněli výbavu. Jinak my ještě na podzim stihli zajet do Rakouska, tak jsem si zalyžovala i na ledovci. Takže mám pocit, že lyžařská sezona pro mě letos nějak proběhla. Ale je pravdou, že mámě jsem koupila letos k Vánocům lyže a ani je nevyzkoušela. S lyžováním to letos bylo takový, jaký bylo. Dalo se aspoň na běžky. To je taky super.

Před herečkou jsi prý chtěla být lyžařkou?

Jo, strašně jsem chtěla, ale to jsem byla malička. A pak jsem objevila dramaťák a bylo to.

Co je pro tebe největší odměna, když stojíš na jevišti nebo před kamerou?

Odměna? Asi že to vůbec můžu dělat. Je pecka dělat věc, kterou máš strašně rád, a ještě tě živí. Přijde mi to úplně záračný. ■

ANITA KRAUSOVÁ

- narodila se 13. 1. 1985 v Trutnově
- maturovala na místním gymnáziu
- po absolutoriu na DAMU, obor alternativní a loutkové divadlo, strávila dva semestry na stáži v Berlíně
- je zakládající členkou divadelní skupiny Kolonie
- nyní nejvíce spolupracuje s divadly A Studio Rubín, MeetFactory, X10 nebo s Národním divadlem moravskoslezským
- pravidelně se objevuje v českých filmech a seriálech (Špindl, 8 hlav šílenství, Teroristka, Martánské lodě, Pustina, Rapl 2, Bez vědomí)
- má ráda sniň, mráz, dobrou literaturu, červené víno a výhled, nemá ráda česnek, rámus, lež a drby

Proslulá dětská léčebna je po rekonstrukci za 103 milionů

Světověznámá dětská léčebna Vesna v Janských Lázních má za sebou nejrozsáhlejší přestavbu v historii. Za 103 milionů korun se během dvou let změnila dispozice dvou pater mohutné budovy, jejíž stavbu před čtyřmi desítkami let realizovali italsí stavitelé. V opravených prostorách vznikly především nové moderní pokoje, které nabízejí vyšší komfort. Rekonstrukce se týkala i administrativní části léčebny.

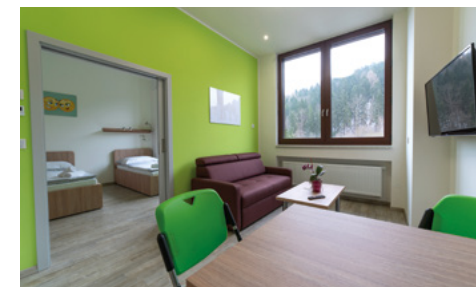
„Rozdíl srovnání původního a současného stavu je opravdu značný. Vše jsme se snažili vymyslet tak, aby to odpovídalo moderním trendům a hlavně vyšším požadavkům našich klientů na komfort. Věřím, že budou spokojeni,“ prohlásil ředitel Státních léčebných lázní Janské Lázně Martin Voženílek. Od rekonstrukce si slibuje hlavně to, že se díky zvýšenému standardu ubytování rozšíří možnosti poskytovaných služeb pro zahraniční klientelu. Ta se profiluje převážně z Ruska, post-sovětských států a arabských zemí. Nová oddělení budou samozřejmě sloužit i tuzemské klientele.

Státní podnik léčebných lázní rozdělil rekonstrukci, kterou prováděla královéhradecká stavební firma VALC, do dvou etap. První fáze byla dokončena loni v únoru, kdy došlo k přesunutí a vybudování kanceláří v nevyužívané půdní části šestého patra léčebny. V rámci přestavby zde vzniklo několik nových pokojů, cvičná kuchyňka i místnost pro muzikoterapii.

Druhou částí pokračovala rekonstrukce v uvolněných prostorách druhého poschodí, kde se léčebna rozrostla o nadstandardně zařízené pokoje apartmánového typu. „Z původních pokojů, které neměly sociální zařízení, jsme udělali pokoje s vlastní kuchyňkou, obývacím pokojem, ložnicí, koupelnou, televizí, internetem..., jak je to běžné už všude ve světě. Při stavbě jsme využili veškeré moderní technologie týkající se klimatizací či úspory energií,“ přiblížil změny Martin Voženílek. Najdete tu ale i standardní pokoje, rehabilitační ordinaci pro elektroterapii, společenskou místnost či hernu pro děti. Na obou zrekonstruo-

vaných patrech je nyní k dispozici 40 plnohodnotných lůžek s možností přistýlek.

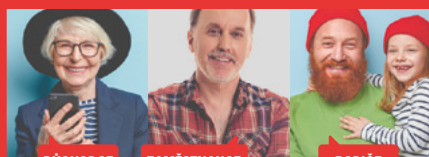
Vzhledem k tomu, že se jednalo o první velkou rekonstrukci od přelomu 70. a 80. let, kdy Vesnu během 24 měsíců postavili Italové, objevily se v průběhu stavby značné nedostatky v konstrukci stavby. „Bohužel z té doby nemáme veškerou dokumentaci, takže jsme o některých věcech nevěděli a museli jsme je řešit za pochodu. Projekt jsme několikrát měnili, abychom staticky nosné prvky stabilizovali,“ uvedl Voženílek. Takto velký zásah do budovy si zároveň vyžádal kompletní zrekonstruování požárních únikových cest a výtahů, což ale v budoucnu umožní renovace dalších pater léčebny. V současné době se dokončuje projekt na zateplení a výměnu oken v celé budově.

Rekonstrukce Vesny byla o to náročnější, že probíhala celou dobu za provozu. Stomilionovou investici si Státní léčebné lázně Janské Lázně financovaly z vlastních zdrojů za pomoci účelového úvěru. Otevření nového oddělení ve druhém poschodí se plánuje na 1. dubna. „Bohužel probíhající pandemie nám trochu komplikuje provoz, ale věřím, že v dohledné době se vše uklidní a budeme moci přivítat i zahraniční klientelu,“ poznamenal ředitel Martin Voženílek.

Celosvětový respekt si krkonošské lázně získaly právě díky léčbě malých pacientů s mozkovou obrnou a dalšími postiženími. ■

PŘÍVÝDĚLEK S FAIR CREDIT VHODNÝ TAKÉ PRO

Přidejte se k našemu týmu obchodních zástupců a získejte:

- nadstandardní přívýdělek
- **průměrný měsíční přívýdělek 7 300 Kč**
- pravidelnou týdenní výplatu provizí
- flexibilní pracovní dobu

Více
informací

Fair
Credit
Přivýdělek

Volejte zdarma
800 888 120

Více informací se dozvíte na www.faircredit.cz/prace-u-nas

Stavbyvedoucí musí umět skvěle komunikovat a plánovat

Stavby jsou atraktivní už pro malé kluky. Hrají si s autíčky, staví věže z kostiček, montují jeřáby z lega. Nicméně stavět není jen hra, ale také skvělá příležitost k vlastní seberealizaci, rozvoji a hlavně stabilnímu perspektivnímu zaměstnání. Dnes se díky holdingu enteria a. s. podíváme na to, jaké je to pracovat jako stavbyvedoucí.

Představme si nejprve stručně samotnou skupinu firem. Enteria je holding, který spojuje 12 českých společností zaměřujících se na různé oblasti stavební činnosti. Do této skupiny patří například CH&T Pardubice, Marhold, KVIS Pardubice, Hroší stavby Morava, INSTAV Hlinsko a další. „Holding enteria je spojení firem, které mají dlouholetou tradici. Stavíme svůj vlastní přívětivý svět, přičemž základním stavebním kamenem společnosti je pracovník, tedy personál, který stavíme na první místo v žebříčku hodnot společnosti. Personál, který dostává prostor pro samostatné rozhodování, který výborně kooperuje v rámci organizace samotné a tím rozvíjí sociální

kapitál společnosti. Personál, který samostatně a kvalifikovaně komunikuje s okolním prostředím a následně participuje na společenském a finančním profitu, na jehož tvorbě se podílí a podílí,“ říká úvodem Martin Havelka, předseda představenstva holdingu enteria.

Co stavbyvedoucí vlastně dělá?

Přímo na stavbě jedné z komunikací mezi Hradcem Králové a Pardubicemi jsme navštívili Luboše Netolického, který pracuje jako stavbyvedoucí u společnosti CH&T Pardubice. Tato firma se zabývá výstavbou dopravních a pozemních staveb. „Práce stavbyvedoucího je poměrně náročná. Je to zejména práce s lidmi. Žádnou stavbu člověk nepostaví sám. Proto je důležitá hlavně schopnost dobře komunikovat,“ říká Luboš Netolický a pokračuje: „Vše začíná dobrou přípravou realizace zakázky. Musíte vykomunikovat dodávky materiálu, nasazení mechanizace, speciálních technologií a lidských zdrojů. K tomu musíte naplánovat další

dvě roviny – finanční a časovou. Finanční spočívá v tom, aby v ideálním případě ze sumy, kterou za realizaci firma dostane, byly pokryty všechny náklady a zbyl přiměřený zisk.“

A časová rovina? „Stavbyvedoucí musí vytvořit harmonogram, podle kterého jsou jednotlivé činnosti organizovány tak, aby byly dokončeny ve stanoveném termínu. Jednou z dalších činností stavbyvedoucího je plánování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a její kontrola. Dobrá příprava celé stavby je základ.“

V průběhu stavby řeší například nástup dodavatelů a komunikaci s nimi, zásobování materiálem, přímé zadávání práce pracovníkům a nepředpokládané problémy vzniklé při stavbě. Stavbyvedoucí mimo jiné komunikuje také se zástupci investora, žádá je o převzetí dokončené části díla, připravuje i podklady k fakturacím.

Práce pro ty, kteří chtějí budovat

Pokud byste i vy chtěli vykonávat práci stavbyvedoucího, ideálním předpokladem je mít vzdělání stavebního směru. „Dále je potřeba chuť do práce a ochota se neustále učit novým věcem. Podstatná je i časová flexibilita. Stavbyvedoucí po získání potřebné praxe musí složit autorizační zkoušku,“ popisuje Luboš Netolický.

A komu by práci stavbyvedoucího doporučil? „Tuto práci bych doporučil všem lidem, kteří mají chuť budovat nové věci a rádi spoléhají sami na sebe.“

Praxi můžete získávat už při studiu

Luboš Netolický začal u firmy pracovat nejprve jako brigádník zhruba před deseti lety, už v době jeho studií na Katedře dopravního stavitelství Univerzity Pardubice. Tato škola se snaží o zapojování studentů do praxe již v průběhu studia. Je to výhodné pro všechny. Student už při studiu získává tolik potřebnou praxi. A když je s jeho prací firma, v níž praxi vykonává, spokojena, tak má v podstatě hned po ukončení studia absolvent zajištěno zaměstnání, v němž navíc zná prostředí, začíná tedy úplně od začátku.

V rámci výuky odborných předmětů programu Dopravního stavitelství jsou na Univerzitě Pardubice předávány studentům znalosti o projektování, posuzování a hodnocení dopravních staveb, kterými jsou zejména mostní a tunelové konstrukce, pozemní (silniční) komunikace, železniční dráhy (vč. městských) nebo například informace o zakládání staveb. Součástí výuky kromě profesně zaměřených předmětů jsou i nezbytné teoreticky a experimentálně zaměřené výukové předměty, kterými jsou např. statika stavebních konstrukcí, pružnost a pevnost, metody konečných prvků, geotechnika, geologie a experimentální analýza. Jedna věc jsou teoretické znalosti, druhou věcí je praxe. Proto enteria právě např. s Univerzitou Pardubice velmi úzce spolupracuje. ■

Nabídku oborů uvedených školy můžete najít na webu dfjp.upce.cz. Nabídku uplatnění v praxi najdete na portálu www.velkaparta.cz.

enteria

Zelené Předměstí, Jiráskova 169, 530 02 Pardubice
Tel.: + 420 466 007 711 | Fax: 466 687 043
E-mail: info@enteria.cz
www.enteria.cz

Z pohádkového kouzelníka se stal zmatkující detektiv

Nejprve hlavní postava ve filmové pohádce Kouzelník Žito, kterou Česká televize vysílala na Štědrý den, takže ji vidělo téměř 2,5 milionu diváků. Aktuálně role policisty Martina Nováčka, jedna z klíčových postav historického detektivního seriálu Zločiny Velké Prahy, který každou neděli na ČT1 sledovalo kolem dvou milionů diváků. „Jsem rád, že se lidé dívají. Rozhodně si ale neužívám velkou popularitu. Nikdo mi nepíše, ani na ulici za mnou nikdo neběhá s prosbou o podpis nebo rozhovor,“ říká skromně herec Denis Šafařík (27), který dětství a mládí prožil v Hostinném, Trutnově a Žacléři, nyní ale žije v Praze.

PAVEL CAJTHAML, FOTO: ARCHIV DENISE ŠAFAŘÍKA

Sledujete v televizi Zločiny Velké Prahy?

Dívám se s pár přáteli každou neděli. Samotného mě občas překvapí, co všechno v seriálu je. Točili jsme ho před dvěma lety, takže některé věci z natáčení už jsem zapomněl. Rád se ale pobavím nebo se nechám překvapit.

Považujete seriál z dob první republiky za povedený?

Osobně ano. A když to vezmu podle ohlasů lidí z mého okolí, kteří mě sice mají rádi, ale zároveň jsou ke mně dost kritičtí, tak rovněž ano. Důkazem je i sledovanost, která se konstantně drží na dvou milionech. Dobový seriál si svého diváka našel!

Jaké to bylo hrát začínajícího nezkušeného policejního agenta, tak trochu i zmatkaře Martina Nováčka?

Myslím, že s Martinem mám něco společného. Třeba právě ono zmatkaření máme podobné. V něčem se ale lišíme. Co nemáme společné, to jsem prostě musel v seriálu zahrát. Ale celkově mi postava Martina přišla sympatická.

Další hlavní postavy kriminalistů hráli zkušení herci Jiří Langmajer a Jaroslav Plesl. Neměl jste kvůli nim trému?

Nervózní jsem byl, ale oni naštěstí neměli tendenci mě poučovat. Hrát po jejich boku bylo velmi příjemné. Myslím, že jsem se od nich mnohé naučil, a hodně mě to motivovalo do další práce.

Bylo natáčení Zločinů Velké Prahy náročné?

Seriál se natáčel asi tři čtvrtě roku a v některých dnech to bylo poměrně krušné. Velmi důležitá byla příprava. Konkrétně to znamená skvěle naučený text, protože bez toho pak nejde nic moc zahrát. Snažil jsem se hlídat si osobní rozpolezení postavy, a to zejména v případech, kdy se točilo na přesáčku. To se týkalo hlavně natáčení v ateliérech. Za natáčecí den se skákalo z jednoho dílu do druhého, a tím se samozřejmě musely měnit i vnitřní pochody postavy.

Vypadá to, že jste si roli v úspěšném seriálu získal na svou stranu diváky. Po roli ve vánoční pohádce Kouzelník Žito vás spíš kritizovali...

Hrát hlavní roli v pohádce, která běží na Štědrý den v hlavním vysílacím čase, s tím jde velká prestiž, ale zároveň je to také velká zodpovědnost. Pro mne byla pohádková role mojí úplně první filmovou rolí, a hned hlavní. Byla to pro mě obrovská zkušenost a klidně bych do toho šel znovu. Díky tomu už jsem při natáčení Zločinů Velké Prahy měl nějaké zkušenosti, bez kterých se člověk neobejde.

Trutnovská herečka Monika Timková to kdysi od diváků taky „slízla“, podobně jako vy za hlavní roli ve vánoční pohádce Princezna a písař. Počítal jste předem s možnou kritikou?

Jako herec musím s kritikou počítat, obrnit se vůči ní. Když se ale bezprostředně po odvysílání pohádky kritika objevila, příjemné to samozřejmě nebylo. Naštěstí přišlo i dost povzbudivých zpráv. Pohádku vidělo kolem 2,5 milionu lidí, to je obrovské číslo. Reprízuje se třetí rok, naposledy ji vidělo milion diváků, takže si své diváky našla. Jasně, někdo má radši klasiku, jako jsou Tři oříšky pro Popelku, ale nikdo se přece na Kouzelníka Žita povinně koukat nemusí. Režisér Zdeněk Zelenka si mě vybral z nějakého důvodu a já jsem mu za to opravdu vděčný.

Byl jste se svým hereckým výkonem spokojený?

Věděl jsem, kde byly moje plusy a kde minusy, kde to mohlo být lepší. Každý, kdo v životě na něčem pracoval, ví, že někdy to je tak trochu pokus – omyl. Něco se třeba dvakrát nebo třikrát nepodaří a pak najednou ano. Pro mě je důležité být obklopený lidmi, kteří vám pomáhají se zvednout a zlepšit se, než být obklopený lidmi, kteří vás po prvním pádu nechají ležet.

Ještě jedna věc se objevila po pohádce Kouzelník Žito. Lidé vás začali srovnávat s Václavem Neckářem, který hrál prince v Šíleně smutné princezně.

Ano, je to věc, na kterou odpovídám v každém rozhovoru. Každý se mě na to ptá. Říkají, že mám podobný vzhled, hlas a možná i projev. Já si to nemyslím. Doufám, že to srovnávání časem přestane.

Po hlavních rolích ve sledované pohádce a oblíbeném seriálu k vám asi směřuje hodně žádostí o rozhovory, že?

Rozhovory mi nevadí. Rád mluvím o svých zážitcích, je to i jistá propagace filmu či seriálu. Nerad mluvím jen o svém soukromí. Občas se mi točí hlava z toho, že musím odpovídat na to samé, ale tak to prostě je. Ale nepředstavujte si to tak, že by mě po městě naháněli novináři se žádostmi o rozhovory nebo ve snaze mě s někým vyfotit. To se možná děje v Hollywoodu, ale ne v Praze. Ta je velmi klidná, tam si každý může dělat, co chce.

A co nabídky na další role, je jich nyní víc?

Doba je komplikovaná, teď je skoro vše úplně pozastavené. Nové projekty se prakticky nedělají. Minulý rok jsem nazkoušel dvě inscenace, za což jsem rád, ale nehrajou se, protože divadla jsou zavřená. Ale zas byl čas zařít si jiné věci. Loni v červnu jsem udělal státnice na DAMU, takže jsem konečně vystudovaný herec. Udělal jsem si taky řidičák. Teď aktuálně bohužel žádná práce není, ale soustředím se na jiné věci. Pokud má člověk chuť dělat něco kreativního, tak si něco najde. Kreativita se dá hledat různě. A já ji momentálně našel v realizaci vlastního filmu, ke kterému dopisují scénář a brzy se začne natáčet.

INZERCE

JHT CZ
MLADÉ BUKY
autodoprava | spedice | logistika

V rámci rozšíření firmy

**HLEDÁME
KOLEGY**

na pozici:

www.jht.cz

Řidič MKD

> řidičský průkaz skupiny C+E
> praxe nutná > **volné víkendy**

V případě zájmu zasílejte životopis
na e-mail: dagmar@jht.cz, tel.: 499 773 326

Já, reportér

TV: Salonky Trutnovinky Vrchlabinky

Aplikace, ve které
se staneš **pravým**
reportérem!

Stáhni
aplikaci

Sdílej

Vytvoř
reportáž

Mobilní aplikace **Já, reportér** je aplikace našich médií pro každého, kdo se chce stát reportérem. Pomocí aplikace **nahrajete video z mobilního telefonu** (iOS, Android) a odešlete ho do naší databáze.

Redakce si váš záznam s krátkým popisem prohlédne a bude mít **možnost video publikovat**. ●

Jaká byla vaše cesta k herectví?

Vzal jsem to nekonečně dlouhou oklikou, která ale byla z mého dnešního pohledu potřebná. Zařídila, že když jsem se herectví začal věnovat, měl jsem v sobě základní balíček lidství, za který jsem dnes moc rád. Celá cesta začala asi ve čtyřech letech, když mi babička s dědou v Žacléři koupili loutkové divadlo. Tehdy jsem si řekl, že budu loutkoherec. Jenže pak jsem chtěl být tanečníkem, potom pro změnu lékařem, a nakonec jsem se stal hercem.

Dětství jste prožíval v Hostinném. Jaké bylo?

Krásné. Bydleli jsme v paneláku, všichni se tam znali, padesát dětí venku před domem, rodiče vysedávali venku s kávou... Zůstaly mi z toho krásné vzpomínky. Od první třídy jsem navštěvoval taneční kroužek pod vedením Sylvie Bednářové. Byl jsem tam tehdy jediný kluk, takže se mi hned dostalo jisté pozornosti. Do toho jsem ještě chodil na dramaťák a zpívání, takže už od první třídy jsem měl dost uměleckých kroužků. V páté třídě mi Sylvie navrhl, abych šel studovat balet na pražské konzervatoři.

Jak jste v jedenácti letech zvládl přesun do Prahy?

Byl to šok. Ale rodiče mi důvěřovali. Věděli, že se tanci věnuju už pět let a že dostat se na konzervatoř je úspěch. Já se Prahy a bydlení na internátu ani tolik nebál, spíš se báli oni o mě. Pro mě to bylo splnění mého snu, dobrodružství. Byl jsem už tehdy zodpovědný, musel jsem si vařit, uklízet, vystačit si s penězi, najít si cestu z internátu v Roztokách do školy v Hlubočepích, která trvala hromadnou dopravou asi 45 minut. Zvykal jsem si, ale všechny důležité věci jsem zvládl. Domů jsem jezdil jednou za týden, za dva, na víkend. Ve třinácti letech jsem ale musel studium ze zdravotních důvodů ukončit, měl jsem problémy s kyčlemi.

Jaký byl návrat na venkov, konkrétně do Trutnova?

Nastoupil jsem do osmé třídy Základní školy Rudolfa Frimla, a to byl v porovnání s Prahou velmi tvrdý střet s realitou. Nic proti škole, dala mi další potřebné základy, ale společensky jsem přišel mezi žáky, kteří neměli téměř žádné ambice. A na to jsem nebyl zvyklý. Byl jsem uvedený jako baleták, co přišel z Prahy, takže tam byly i nějaké pokusy o šikanu, ale hlavně tam děti neměly velké cíle. Mnozí si to tam chodili jen odsedět. Mám z té doby dodnes jednoho kamaráda, který byl ve třídě jedním z mála ambiciózních.

Na trutnovském gymnáziu to bylo lepší?

Tam už to bylo samozřejmě jiné. Mezi studenty byli většinou lidé, kteří tu školu chtěli dělat, viděli nějakou životní perspektivu a byli kreativní. Prostě jim nešlo jen o to odsedět školu, pak jít kouřit někde za roh a nic nedělat.

Proč jste vlastně jako umělecky vyhraněné dítě šel na gymnázium?

Byl jsem právě ve fázi, kdy jsem odmítal uměleckou činnost. Zlomil jsem nad tím pomyslnou hůl. Gymnázium jsem šel studovat proto, že jsem pak

chtěl pokračovat ve studiích na medicíně. Chtěl jsem být lékařem, takže gympl pro mě byl v tu dobu ideální. Byla to jediná možná škola, na kterou jsem mohl jít.

Kdy jste poznal, že skutečně chcete být hercem?

Po třetím ročníku gymnázia, když jsem byl na ročním studijním pobytu v USA. Bylo tam krásné školní divadlo, já si vybral hudebně-dramatický obor, který jsem celý rok studoval. Obsahovalo to také herectví, a tam jsem si řekl, že bych to chtěl dělat. Takže jsem se přihlásil na hereckou univerzitu v Kalifornii. Příjímáčky jsem sice udělal, ale nejprve jsem se vrátil do Trutnova dodělat si maturitu. Z návratu do Ameriky nakonec na poslední chvíli sešlo z finančních důvodů. Studium bylo moc drahé, přitom možnost udělat tam kariéru nejistá.

Takže jste zamířil do Německa?

Já počítal původně se studiem v Americe a u nás si nedal žádnou přihlášku na vysokou školu. Takže jsem jel pracovat do Německa. Po necelém roce jsem se zkusil přihlásit na DAMU. Jedna herečka z Prahy mě připravovala na zkoušky a vyšlo to. Tím vlastně moje klikatá cesta skončila, u herectví.

Nezrazovali vás rodiče od herectví? Neradili vám vybrat si jistější povolání?

Mám výjimečné rodiče. Vždy ke mně měli nadstandardní přístup, věnovali mi hodně svobody, věřili mně a mým snům. Věděli, že mě to naplňuje. Nemuseli mě tlačit do toho, čím mám být. Takže když jsem řekl, že jdu na DAMU, tak kolem toho nebylo pozdvižení, naopak. Když jsem se dostal na výběrovou školu, tak mi řekli: Jo, my to věděli, že se dostaneš!

Zjišťoval jste, po kom máte herecký talent?

Jestli ho opravdu mám, tak možná po mojí mamince, která ráda jezdí do Prahy na moje inscenace. Divadlo sice nikdy nehrála, ale je neskutečně kreativní a inspirativní. Jednou si ji obsadím do filmu, aby se třeba projevil její skrytý talent.

Co vaše nejbližší plány?

Nekoukám příliš dopředu, žiju teď a tady. Jsem třeba rád, že dnes je hezké počasí a že po našem rozhovoru půjdu ven na procházku. Jinak se snažím číst a dělat nějakou smysluplnou činnost. Jak jsem již zmínil, dopisuji filmový scénář a je to velmi vzrušující. Vytvořil se kolem mě tým zajímavých lidí a já se nemohu dočkat, až film spatří světlo světa. Jmenuje se O malých věcech a kdo ví, třeba dorazí i do trutnovského Vesmíru.

Jaké zažíváte v covidové době pocity? Nemůžeme vás vidět v kině, divadle...

Vím, jaká je doba, uvědomuju si, v jaké fázi a náladě se nachází společnost, nemůžeme s tím moc dělat, ale nesmíme se z toho zbláznit. Snažím se být pozitivní. Čert vem peníze, čert vem slávu – hlavně, aby lidé byli v pořádku a zdraví.

Prý píšete poezii...

Ano, a rád. Je to pro mě druh terapie. Píšu ale jen, když to na mě přijde. Nenutím se k tomu násilím. A hodně mě baví pohádky, jednu se aktuálně snažím vydat. ■

DENIS ŠAFAŘÍK

- narodil se 8. března 1994 ve Vrchlabí
- do 11 let žil s rodiči v Hostinném, pak 2 roky studoval konzervatoř v Praze
- v Trutnově chodil do Základní školy R. Frimla a studoval místní gymnázium
- coby středoškolák rok studoval v USA
- loni v červnu zakončil studium na DAMU, je tedy diplomovaným hercem
- v prosinci 2018 se proslavil hlavní rolí ve filmové pohádce Kouzelník Žito
- v únoru až březnu účinkoval v televizním seriálu Zločiny Velké Prahy
- aktuálně žije v Praze

ARGO-HYTOS s.r.o.
Dělnická 1306, 543 01 Vrchlabí
Česká republika

ARGO
HYTOS

Vaše příležitost Náš úspěch

Přijímáme na pozici

Nabízíme

operátor CNC strojů

soustružnická
a vrtací centra,
brusky, frézky

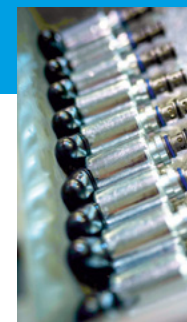
Požadujeme

- vzdělání ve strojním oboru
- orientace v technické dokumentaci
- manuální zručnost

- příjemné pracovní prostředí
- týden dovolené navíc
- odměny před dovolenou a vánocemi
- příspěvek na stravování
- příspěvek na penzijní připojištění
- Cafeterie Benefits ARGO-HYTOS v hodnotě 12.000 Kč za rok
- výhodné mobilní tarify
- věrnostní příplatky

Kontaktujte nás ▼

tel. +420 499 403 111
jobs.cz@argo-hytos.com
www.argo-hytos.com

1+1

DVA PÁRY VARILUX®
ZA CENU JEDNOHO

VARILUX® #1 celosvětově v progresivních
brýlových čočkách*

* Euromonitor, 2016 údaje: Maloobchodní hodnota v kategorii brýlových
čoček, značky reprezentující progresivní čočky.

 OČNÍOPTIKA
MALINSKÝ

**Měření zraku, aplikace
a prodej kontaktních čoček**

TRUTNOV, Bulharská 139 | tel.: 499 812 561 | 777 212 561

www.optika-malinsky.cz

